

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Den nya "fredsprocessen", som initierades av Obama, verkar ha avstannat helt. Likaså verkar försoningen mellan Fatah och Hamas bli om intet. Netanyahu hotar med att bomba Iran. I Europa diskuterar man om Günther Grass är antisemit för att han har skrivit en dikt om Israels kärnvapen. Och i Israel har man återigen stoppat folk på flygplatsen för att de ville besöka en konferens i Betlehem.

Chefredaktör Jakob Srebro

Judiskt Forum 23 maj

"Vad har egentligen antisemitismen med Israel att göra?" Den frågan kan man ställa sig med utgångspunkt från filmen *"Defamation"* (2009) av Yoav Shamir, som tidigare också visats i svensk TV.

Diskussionen vid detta möte om antisemitismen av idag berör också situationen i Sverige. Hur ser antisemitismen ut här, och hur skiljer den sig från exempelvis situationen i USA eller europeiska länder som Frankrike, Ungern, Ryssland etc.? Hur skall man t.ex. se på händelserna i Malmö under senare år? Och - på vilket sätt - om alls - har antisemitismen i Sverige med Israel att göra?

Diskussionsinledare är två erfarna debattörer på området, **Jonathan Leman**, tidskriften *Expo*, och **Paul A Levine**, historiker och holocaustforskare vid Hugo Valentincentrum i Uppsala.

Plats: Kocksgatan 9, 1 tr. (Södermalm, T-Medborgarplatsen). Porttelefon: Brf Vägaren

När: Onsdag 23 maj kl. 18:30- 21:00

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Joakim Philipson, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Günter den förskräcklige, Uri Avneri (2), Vad som måste sägas, Günter Grass (3), Till minne av Juliano mer Khamis, Johanna Wallin (4), Etnisk utrensning, Kleld Koplev (6), Om Kristallnatten, Olle Katz (8), Tal kristallnatten 2011, Olle Katz (9), Israels största missade tillfälle, Akiva Eldar (11), Den nye Mandela, Uri Avneri (13), Uri Avneri om Adnans seger (16), Den palestinske Houdini, Adam Keller (17), Innan vi förlorar vårt skyddande skal, Nehemia Shtrasler (21), Alternativa vägar till erkännandet av Palestina, Ekim Caglar (22), Rapport från en utställning, Maria Bergom Larsson (24), Internationell glöd på väg in i partiet (S), Jan Söderström (26), J-Streets föregångare, Alex Klein (26), Beitar Jerusalem fans beat up Arab workers, Oz Rozenberg (29), Arab spring, good or bad for the Palestinian cause?, Dawoud Abu Lebdeh (30), JIPFs handlingsprogram (32)

Günter den förskräcklige

....
Vad var det egentligen Grass sade?
I en dikt på 69 rader – faktiskt en polemik i form av en dikt – med rubriken Vad som måste sägas, attackerar Grass israelisk politik rörande atombomben.

Den rasande motattacken hade sitt fokus nästan helt på axiomet att en tysk inte har någon som helst rätt att kritisera Israel, inte på några villkor.

Låt oss förbigå detta ”argument” och titta på själva dikten, som inte nödvändigtvis är ett litterärt mästerverk.

Grass grundläggande tema är att Israel redan har ”kapacitet för kärnvapen”, och att det därför är hyckleri att klandra Iran för att de kanske vill skaffa sådan, de också. Han fördömde särskilt den tyska regeringen för att förse Israel med ännu en u-båt.

Om man ser på saken rationellt – är hans argument vettiga?

Grass antar att Israel vill vara först med ett preventivt krig mot Iran där det iranska folket skulle ”utraderas”. Denna möjlighet är bara meningsfull om Grass antar att Israels ”första stöt” skulle vara en attack med kärnvapen. Termen ”första stöt” ingår faktiskt enbart i lexikon för kärnvapenkrig.

Det är i detta sammanhang som han fördömer den tyska regeringen för att ge

Israel ännu en u-båt (den sjätte) som kan skjuta av atombomber. Sådana u-båtar är konstruerade för att kunna slå till med ”en andra stöt” av en nation som träffats i den ”första stöten”. Det är i huvudsak ett avskräckningsvapen.

Han beklagar det faktum att ingen i Tyskland (och i västvärlden) ens vågar nämna att Israel har kärnvapen, och att det praktiskt taget är förbjudet att ”nämna det specifika landet vid namn” i detta sammanhang.

Sedan hävdar han att ”kärnvapenmakten Israel äventyrar den bräckliga världsfreden”.

För att avvärja denna fara föreslår han att ”Israels kärnvapenpotential och Irans kärnvapeninstallationer” sätts under en fristående och permanent internationell inspektion med godkännande av båda regeringarna.

Slutligen nämner han också palestinierna. Det är bara på detta sätt, säger han, som israelerna och palestinierna, och alla de andra invånarna i denna ”region som är ockuperad av galenskap” kan bistås.

Nåväl, jag trillade inte av stolen när jag läste det. Texten kan och måste kritiseras, men där finns inget som kräver ett hårt fördömande.

Som jag tidigare sade, ser jag ingen anledning för tyskar att avhålla sig från kritik mot Israel. Det finns inget i den här

texten som delegitimerar staten Israel – tvärtom! Han framhåller sin solidaritet med Israel. Han nämner uttryckligen Förintelsen som ett outplånligt brott.

Och han kallar iranierna för ”ett folk som förslavats av en gaphals”.

Så Grass idé om att Israel skulle kunna ”utradera” det iranska folket i en preventiv ”första stöt” är enormt överdriven.

Jag har redan flera gånger framfört att det israeliska och amerikanska tjetet om en israelisk attack på Iran är en del av den USA-ledda psykologiska krigföringen för att pressa de iranska ledarna att ge upp sina (förmodade) kärnvapenambitioner. Det är helt omöjligt för Israel att attackera Iran utan att Amerika i förväg uttalat sitt godkännande; och det är totalt omöjligt för Amerika att attackera – eller låta Israel attackera – på grund av de katastrofala följderna – världsekonomins kollaps och ett långt och kostnadskrävande krig.

Låt oss för diskussionens skull anta att den israeliska regeringen faktiskt bestämmer sig för att attackera Irans kärnvapenläggningar. Detta skulle inte ”utradera” det iranska folket eller ens en del av det. Endast galningar skulle använda atombomber för detta syfte. Israeliska ledare är inte galna, vad man än må tro om dem.

Även om Israel hade (eller fick från USA) taktiska atombomber med begränsad styrka och radie, skulle världens reaktioner på deras användning bli katastrofala. För resten, det är inte som israeliska regeringar själva väljer att föra en politik med icke-transparens vid kärnvapen. Om de kunde, skulle våra ledare skryta med

vår kärnvapenmakt. Det är USA som insisterar på dimridåer för att inte tvingas till att göra något åt det.

Grass påstående att Israel äventyrar ”världsfreden” är därför lite av en överdrift.

Vad gäller Grass praktiska förslag att utsätta både israeliska och iranska kärnvapenläggningar för internationell granskning – jag tror att det förtjänar att seriöst övervägas. Om båda våra länder fryser det nukleära status quo, är det nog inte alls en dålig idé.

Men när allt kommer omkring behöver vi en kärnvapenfri region som en del av en generell och regional fred som skulle inbegripa Israel, Palestina, Arabförbundet, Turkiet och Iran.

Vad gäller Günter Grass så skulle jag vara glad för att möta honom igen, den här gången vid en god måltid i Tel Aviv.

Uri Avnery

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1334242715/>

Översättning: Anja Emsheimer

Och här är den omtalade dikten

Vad som måste sägas

(Was gesagt werden muss)

Varför tiger jag och varför har jag tigit så länge om detta, som är uppenbart för alla och som övats i krigsspel och som, om det blir verklighet, förvandlar oss överlevande till fotnötter? Den självtagna rätten att slå till först kan komma att förinta den iranske skrävarens förtryckta folk, för att man tror

att kanske, någonstans i landet,
byggs en atombomb
Varför undviker jag att nämna
det andra landet, det som länge
hemligt har samlat kärnstridsspetsar
och som sluppit all kontroll
från världssamfundet,
vilket vägras insyn?
Det tigs om detta överallt
och jag har själv stämt in i tigarkören
Det tynger ned mig som en skamlig lögn,
att tvingas tiga för att slippa dömas
för antisemitism.
Men när mitt land åter och åter ställs till
svars,
för brott som aldrig kan sonas,
och när snabba tungor svarar, att som
försoningsoffer,
på rent affärsmässiga grunder, skall ännu
en ubåt
sändas till Israel, en ubåt som kan styra
kärnvapenbestyckade missiler,
vars stridsspetsar kan förinta allt,
till landet där en enda atombomb kanske
finns,
då säger jag det, som jag måste säga.
Men varför har jag tigit så pass länge,
jo, därför att jag trodde att min härkomst,
som är behäftad med en outplånlig
skuld, som ej kan sonas, förbjöd mig
att säga sanningen till landet Israel,
ett land som jag är bunden till och trogen,
nu och för all framtid

Varför säger jag först nu,
åldrad, och med min pennas sista bläck,
att kärnvapenmakten Israel riskerar
en redan bräcklig världsfred?
För att det måste sägas, det kan
redan i morgon vara alltför sent;
men också för att vi, som tyskar,
redan är alltför skuldtyngda
för att göra oss medskyldiga
till ett brott som kan förutses,
och för att vår medskuld
aldrig kan suddas ut med artigt tal.
Det måste medges att jag slutat tiga
också för att jag inte längre tål
västvärldens hyckleri; dessutom hoppas
jag
att många andra befriar sig från tigandet
och manar dem som förorsakat faran
att avstå från våld; och att de också
kräver att båda ländernas regeringar
tillåter
en oförhindrad, permanent kontroll
av den israeliska atompotentialen
och de iranska atomanläggningarna.
Blott så kan alla israeler
och palestinier och andra människor
som lever tätt inpå varandra, som fiender
i denna av vanvett ockuperade region,
och slutligen också vi själva,
bli hjälpta.

*Giinter Grass,
Översättning Gunnar Stensson*

Till minne av Juliano mer Khamis

**– Jag vill se Juliano. Jag vill se honom
här, i Jenins flyktingläger, en gång till.**

Zakaria Zubeidi, en av grundarna till
Frihetsteatern, sitter på teaterns scen. Det
är sen eftermiddag och ett drygt femtiotal
personer har samlats för att dela med sig

av historier från det första och andra
palestinska upproret, intifadan. Dessa
historier levandegörs av en grupp
skådespelare och musiker i vad som
kallas playback theatre, en interaktiv
teatermetod där publiken är minst lika
delaktig som ensemblen. Playback theatre

används världen över som ett verktyg för samhällsbyggande, traumabearbetning och folkbildning. I Frihetsbussen, som jag skrev om i förra Jipf-bladet, är playback theatre centralt och den här föreställningen är del av förberedelserna inför Frihetsbussens turné i september.

Zakaria har precis berättat om när Juliano Mer Khamis kom till Jenins flyktingläger under andra intifadan, mitt under de värsta stridigheterna då Israels armé invaderade lägret och förstörde stora delar av det. Men Zakaria vill inte se skådespelarna återge striderna, förödel-sen eller kaoset. Han vill se sin vän, Juliano, levande igen.

– Khaleena enshouf, säger Faisal som modererar föreställningen. Låt oss se. Och så kommer tre skådespelare in på scenen, svartklädda och barfota. De ackompanjeras av en oud och en trumma som sätter tempot och ger historien liv.

Några dagar tidigare uppmärksammade vi den första årsdagen av mordet på Juliano. Vi gjorde det genom att ställa in all verksamhet på teatern och bege oss till Ramallah för att hålla en demonstration utanför den palestinska myndig-hetens högkvarter. Ett år har gått men ännu går mördaren fri, detta trots att fyra israeliska och palestinska instanser formellt utreder mordet. Vi upplever inte att de som ansvarar för utredningen uppfyller sina skyldigheter och mani-festationen i Ramallah var ett sätt att kräva rättvisa för Juliano. Det var också en markering att när en artist angrips, är det ett angrepp på yttrandefriheten.

Tillbaka till föreställningen. Flera historier följer, en efter en vill berätta om

händelser under första och andra inti-fadan. Montaser, en ung man från flyk-tinglägret beskriver med stor inlevelse hur han som liten brukade vara rädd för de israeliska soldaterna, som när som helst kunde komma och trakassera honom och hans kompisar när de lekte på gatan. – Jag var livrädd för dem, säger han, och för ockupationen. Ockupationen var som ett farligt väsen.

Så en dag, när Montaser var tonåring, tog soldaterna honom. I fyra månader satt han i israeliskt fängelse och där förstod han, att han inte hade något att vara rädd för. – Jag såg dem, ockupationsmaktens representanter, och insåg att de, med alla sina vapen och all sin makt, är rädda. Det är de som är rädda.

Montasers ansikte strålar när han ser ensemblen åskådliggöra hans berättelse. Publiken skrattar när skådespelarna visar hur rädda soldaterna är, bakom sina automatvapen. – Precis så var det, säger Montaser efteråt. Precis så.

Jag tänker när vi lämnar teatern och kommer ut i kvällssolen att det finns så många ohörda berättelser här i Jenins flyktingläger, i hela Palestina. Frihets-bussen kan inte ge röst åt dem alla men kan öppna upp för fler samtal, starta en dialog människor emellan.

Nästa vecka åker Frihetsbussens en-semble till Egypten för att iscensätta historier från den arabiska våren. Jag hoppas att de tar med sig en doft av Jasminrevolutionen tillbaka. Kanske rentav några små frön som kan planteras i Jenins bördiga jord.

Johanna Wallin

Etnisk utrensning

Lett hörn i vårt kök stod en liten blåvit insamlingsbössa från Keren Kajemet Le Israel, som en äldre man eller kvinna tömde med jämna mellanrum. Trots att vi hade det knapert i mitt barndomshem, fanns det alltid pengar till Israel. Där var full uppbackning till den nya staten, moraliskt så väl som ekonomiskt. Stödet till det nya Israel, både i mitt hem och i den danska offentligheten, berodde inte minst på den israeliske statsministern Ben Gurions levande skildringar av judarnas nya svårigheter just före och efter upprättandet av staten Israel 1948. Den vackre mannen med den klangfulla stämman och den stora grå hårmanen, var en sann modern hjälte. Och hans trovärdiga framträdande i offentligheten gjorde honom till en stjärna i pressen. På det sätt som Ben Gurion berättade om judarnas missköligheter fanns det inget tvivel. Sympatierna fanns odelat på Israels sida.

Palestinierna var det ingen av oss som ägnade en tanke. Jag hörde inte ett ljud om deras rätt till ett land. Varken i pressen, hemma eller i den judiska skolan.

Men nu visar det sig att Ben Gurion talade med kluven tunga. Han talade om skräck och förföljelse av judarna till oss i den västliga världen och om hat och död och ödeläggelse, när han uppeldade sina soldater till att utrensa de palestinierna, som bodde innanför det nya Israels gränser.

För mig kom avslöjandet av Ben Gurions och zionisternas dubbelspel i den israeliske historieprofessorn Ilan Poppes

senaste bok ”Den etniska utrensningen av Palestina”. Här dokumenterar han att förföljelsen av judarna 1947/48 inte är sann. De arabiska länderna var på den tiden djupt splittrade och ur stånd att mobilisera ett väpnat motstånd. Och palestinierna var helt oförberedda på utrensningens våg. Det tog lång tid innan det gick upp för dem att det var tal om allvarligt våld.

Med material hämtat från israeliska militärarkiv, från zionisternas egna nedteckningar och inte minst Ben Gurions dagbok, berättar Ilan Pappé historien om hur den nya staten bokstavligen genomförde en etnisk rensning av de palestinierna, som hade hamnat i det Israel som hade skapats vid en omröstning i FN 1947.

Ilan Pappé dokumenterar hur den nya statens ledare lade en plan för hur man skulle göra sig av med de bofasta palestinierna som vid upprättandet av staten Israel hade blivit israeliska medborgare. Det fanns helt enkelt en masterplan där by efter by hade kartlagts av judarna, redan långt innan staten Israel blivit en realitet. Man registrerade by efter by. Så många hus fanns, så många kvinnor och barn.

Och Ben Gurions plan var enkel nog. Hans Haganahmilis blev kommenderad att uppsöka alla de många palestinska byarna, en efter en, skjuta sönder husen, sätta eld på allt som kunde brinna och på stående fot dräpa alla män i vapenförlåder samt jaga iväg gamla män, kvinnor och barn.

Faktiskt började Haganahmilisen rensningen långt innan staten blev proklamerad i maj 1948. Ben Gurion och hans milis var igång allaredan innan britterna lämnade landet. Britterna tittade bort och lät judarna genomföra utrensningen.

Det tog de israeliska soldaterna ett halvt år att genomföra uppdraget. Resultatet var i första omgången 800.000 fördrivna palestinier, 531 nedbrända och ödelagda palestinska byar, 11 stadskvarter tömda på sina palestinska invånare.

Ben Gurions cyniska avsikt med planen, var att ”rensa” den nya staten från palestinier.

Och det nästan outhärdliga i läsningen av Ilan Pappes bok är att den är så noggrann i sin genomgång av massakrerna. Där finns namn på alla byar. Där finns datum för alla angrepp och antalet dräpta och fördrivna från varenda by. Utrensningarna dokumenterades av de israeliska soldaterna som skulle visa det storslagna resultatet för Ben Gurion.

De palestinska män som inte genast dräptes, skulle tillsammans med kvinnor och barn göras så skrämda inför framtiden att de flydde ur landet till de omkringliggande arabiska staterna. Kom kvinnor och barn i vägen skulle de på intet vis skonas.

Här gällde inte krigets vanliga regler. Taktiken var enkel: Byarna angreps från tre håll. Den fjärde lät man stå öppen så att kvinnor och barn kunde fly. De som inte ville fly blev skjutna.

Det stora antal palestinska flyktingläger i Israels arabiska grannländer, vittnar om

att Ben Gurions plan lyckades tillfullo. Idag lever mer än 4 miljoner palestinier i flyktingläger i bl. a. Libanon, Jordanien, Västbanken.

Även om FN hade beslutat att det också skulle finnas plats till de ursprungliga palestinierna i det nya Israel, så ämnade Ben Gurion inte rätta sig efter FN. Palestinierna skulle fördrivas med våld. Han och de regerande zionisterna ville ha en ren judisk stat.

Palestinierna har naturligtvis känt till historien från dag 1. Många Israeler, även andra än de som deltog i utrensningarna, visste vad som skedde, men alla vi andra blev förda bakom ljuset.

Jag ångrar inte en enda krona av de pengar jag lade i Keren Kajemeth LeIsraels blå bössor. Många har givetvis haft nytta av de träd som planterades för pengarna.

Men jag är mycket ledsen över att jag i så många år fördes bakom ljuset.

*Kjeld Koplev, Journalist och författare
Politikken 26 febr.2012
Översättning: Sonja Maimon*

Uri Avneri tillskriver Einstein följande uttalande:
”Om vi inte klarar av att hitta en väg att samarbeta och komma överens på ett hederligt sätt med araberna, då har vi inte lärt oss någonting alls under våra tvåtusen år av lidande och förtjänar allt det som kommer att drabba oss.”
Översättning: Anja Emsheimer
Ett tänkvärt uttalande oavsett vem som har sagt det.

Om Kristallnatten 2011...

Minnet av Kristallnatten högtidlighålls av judar över hela världen på olika sätt. Ett datum som markerar det ohyggliga lidande som judar kunde utsättas för medan världen valde att blunda. Kanske var det redan för sent för tyska demokrater att reagera. Men den övriga världen teg. Och därefter följde det som vi alla känner till, som inte enbart drabbade judarna utan även romer, homosexuella och alla oppositionella.

I Göteborg har dagen manifesterats på två håll: Judiska församlingen håller en minnesstund och en minnesg-dstjänst, samtidigt har diverse grupper, företrädesvis vänsterinriktade partier och anti-rasistiska rörelser arrangerat en demonstration och möte, ibland flera om de inte kommit överens.

År 2011 lyckades vi i JIPF samordna och bredda denna senare manifestation. Förutom Judar för Israelisk-Palestinsk Fred stod Göteborg mot rasism, Kulturföreningen för resandefolket, RFSL, Miljöpartiet och Vänsterpartiet bakom manifestationen. Dessutom några andra partier med vänsterinriktning; KP, RS, SP

I den judiska traditionen ligger, som jag ser det, ett stort engagemang för medmänsklighet, ett engagemang som innefattar människor av olika bakgrund och trosuppfattning. Därför ser jag det som en självklarhet att vi också hjälps åt i manifestationer mot hot, våld och

förföljelser var de än dyker upp. Vår egen församling har deltagit i flera ekumeniska samarbeten mot rasism.

Vi lyckades enas om en gemensam plattform: Inga fler kristallnätter – aldrig mer Utöya. Bekämpa rasism, antisemitism, homofobi, islamofobi och antiziganism. På detta sätt anser jag att man lyckas med att både hålla minnet av kristallnatten levande och föra det fram till dagens samhälle. Idag utsätts ännu judar, romer, homosexuella och muslimer i Sverige för hatbrott och att gå tillsammans mot de nya fascisterna, mot fanatism och rasism är också ett sätt att levandegöra historien.

I demonstrationen tilläts inga nationsflaggor, vi ville framför allt se till att inte palestinafrågan skulle dominera denna dag. De olika organisationerna hade frihet att föra fram sitt budskap och ha med organisationsfanor så länge budskapen inte angrep andra deltagare. Demonstrationen lockade ca 1000 deltagare, många var sådana som inte är demonstrationsvana och, som liksom jag själv, inte direkt tillhör den socialistiska vänstern. Många gick under vår banderoll med texten ”Bekämpa antisemitismen”.

Vid mötet på Gustav Adolfs Torg hade jag förmånen att hålla talet, Sven Wollter läste en dikt och Jens Lekman sjöng några av sina sånger.

Min vision inför kristallnatten 2011 var att det också skulle vara en ekumenisk manifestation, jag hade kontakt med såväl Svenska kyrkan som med moskén vilka var positiva, förutsatt att Judiska församlingen var med. Tyvärr kunde inte Judiska församlingen i det läget ansluta sig och då föll den tanken. En större bredd skulle innebära att även andra partier ansluter sig, vilket gör manifestationen mer slagkraftig som jag ser det. Att vara emot rasism och främlingsfientlighet är inte

förbehållet vare vänster eller höger – det handlar främst om människosyn. Och om modet att inte tuga. Jag hoppas därför att vi inför årets kristallnattsmanifestation kan nå enighet om vikten att tillsammans ordna ett värdigt och stämningsfullt arrangemang, varefter vi kan mötas i synagogan.

Olle Katz

*Medlem i Judiska församlingen och i
Judar för Israelisk-Palestinsk fred.*

Artikeln publicerades i "Det senaste"

Kristallnatten 2011

Tal vid demonstrationen i Göteborg

Mångfaldsvänner, antirasister!
Talet kommer att handla om
vår skyldighet att vara
vaksamma, att aldrig blunda för orättvisor
och förtryck.

Vi står här tillsammans denna novemberkväll.

Vi har våra rötter i olika delar av världen,
Vi är judar, muslimer, kristna och ateister
Vi har olika politisk tillhörighet men vi
står här tillsammans för mångfald mot
enfald.

Främlingsfientligheten smyger sig in och
man kan skratta åt den, som när en inte
alltför smart elev till mig sade att "jag skall
fantamig flytta till ett annat land där det
inte finns några utlänningar." Okunskap
och dumhet är i sig en demokratisk fara.
Klokskapen är inte rasisternas varumärke

Vi samlas ikväll till minne av
kristallnatten. Det är länge sedan, men har
en skrämmande aktualitet. Jag kommer
att tala om historien, men också om

dagens situation. Och om att det gäller att
ha ögonen öppna och faran av att blunda.

Denna natten, 1938, visade nazisterna för
världen vad som väntade judarna. I en
välplanerad attack över hela landet
brände man ner 100-tals synagogor,
förstörde 7000 affärslokaler och
deporterade tusentals judiska män till
döden. Och världen fortsatte att låtsas
blunda. Ursäkten var att en förtvivlad och
förvirrad 17-åring, Herschel Grynszpan,
skjutit en tysk ambassadtjänsteman när
hans familj tillsammans med 17.000
andra judar deporterats till ett Polen som
vägrade ta emot dem.

I flera år hade judarna förföljts, allt fler
försökte lämna landet och redan i juli
1938 kallade USA till Evian-konferensen.
Problemet på konferensen var de många
judarna som ville fly sitt land. Anti-
semitismen var inte isolerad till Tyskland.
Sverige stödde förslaget på en Jude-
stämpel i passet. Tyska tidningar samman-
fattade triumferande den internationella

konferensen med orden: ”Ingen vill ha dem”. En samfällid värld valde att blunda.

I Sverige var det få som vågade stå upp till försvar för de förföljda. GHT var en av få tidningar som vågade. Under veckorna efter Kristallnatten skrev de 130 starkt kritiska rapporter om nazi-Tyskland. Deras skoningslösa kritik höll i sig under hela nazi-tiden. Göteborgsposten var mer vinglig. I en ledare skrev man ”Judeproblemet skall inte blandas in i stormakternas mellanhavanden”. Inte ens stalinistiska Ny Dag var tydliga: De antydde att den unge Grynspan var trotskist och därmed nazianstucken. Sekterism och lojaliteter med stormakter är inget bra vapen i kampen mot fascismen. Man tvingas blunda.

Judarna hade utsatts för förföljelser i tusentals år, och pogromer var återkommande i östeuropa, dit många flytt de senaste århundradena. Min farfar och flera av hans syskon flydde Ryssland 1905, undan pogromer och den nyligen införda 25-åriga militärtjänsten för judar. De av mina släktingar som inte flydde blev alla dödade. Jag sörjer dem och de barn de aldrig fick. De fick aldrig öppna ögonen.

Nazisternas förintelse av judar var ett folk mord utan motstycke. Men de första som skickades till koncentrationslägren i Polen var de politiskt oppositionella, därefter kom judarna, romer och resande och de homosexuella. Sverige, liksom andra länder, stängde gränserna. De med öppna ögon trakasserades.

Idag borde vi vara klokare. Kanske är vi det, vi som står här?

Men gränser stängs och nya murar byggs. En ny främlingsfientlig rörelse har vuxit sig stark över hela Europa. Hatbrott drabbar muslimer, judar, romer, resande och hbtq-personer. På nätforum frodas främlingsfientligheten så att personer som Breivik kan inbilla sig att världen är med honom. Vi får inte vara tafatta – vi skall få andra att öppna ögonen för vad som sker!

Hur länge skall det dröja innan vi förstår att det faktiskt är sällsynt med majoriteter? Vi är alla minoriteter och demokratin är aldrig starkare än hur den hanterar sina minoriteter. Det är lärdomen från nazi-Tyskland: som pastor Martin Niemüller skrev i sin dikt:

*”I Tyskland hämtade de först kommunisterna, och jag protesterade inte, för jag var inte kommunist;
Sedan hämtade de de fackanslutna, och jag protesterade inte, för jag var inte fackansluten;
Sedan hämtade de judarna, och jag protesterade inte, för jag var inte jude;
Sedan hämtade de mig, och då fanns ingen kvar som protesterade.”*

Martin Luther King sa ungefär så här: *”Den verkliga tragedin är inte de de onda människornas handlingar utan de goda människornas likgiltighet.”*

Motsatsen till kärlek är inte hat utan likgiltighet – det största hotet mot den solidaritet vi alla är beroende av!

Hat föds ur rädsla, rädsla för det främmande. I Sverige kan vi säga främmande även om vänner som kommer på besök. På arabiska är ordet för gäst och vän detsamma. Våra gäster må kännas

främmande men kan bli våra bästa vänner. I ett segregerat samhälle växer avstånden mellan människor och rädslan kan gro. Att bekämpa fattigdom och segregation är en viktig del i kampen för solidaritet och äkta gästfrihet!

Det finns en uppfattning att det som är ovanligt också är onormalt. Vanligheten är norm. Cirka 5% är exklusivt homosexuella. Ovanligt? Onormalt? Ungefär lika många röstar på folkpartiet. Ovanligt? Onormalt? Vi skall vara vaksamma mot egna fördomar – jag litar inte på den som säger sig vara fri från sådana!

Vi skall bekämpa främlingsfientlighet varhelst den dyker upp. Vi skall också vara vaksamma mot våra egna blinda fläckar, det som kan kallas fascismen inom oss, det vi själva inte vill eller kan se.

Vi som samlas här skall söka öppna så många ögon vi kan, våra egna, varandras och arbeta för ett samhälle där alla människors lika värde är en självklarhet.

Våra fiender heter enfald, okunskap och likgiltighet, vår styrka heter solidaritet, kunskap och engagemang!

Vi måste fortsätta vara vaksamma – vi måste hålla våra ögon öppna

Vi står här med öppna ögon och ett öppet sinne i solidaritet med varandra och med människor i världen som kämpar för frihet från förtryck .

Inga fler kristallnätter och aldrig mer något Utöya!

Olle Katz

Staten Israels största missade tillfälle

***D**en här veckan markerar årsdagen för tre besläktade händelser som resulterade i en strålande seger för det sionistiska projektets fiender.*

Enligt den vanliga almanackan är tisdagen den tionde årsdagen för terrorattacken på Netanyas Park Hotel; den dödade 30 personer när de satte sig för att fira Seder. Onsdagen kommer att markera att det är

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2012?

**Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7**

tio år sedan det arabiska fredsinitiativet som började som ett gemensamt saudijordanskt försök. Torsdagen blir tioårsdagen för Operation Defensive Shield, en hämnd för bombningen av Park Hotel.

Resultatet av dessa tre besläktade händelser var det största missade tillfället någonsin för staten Israel, och en strålande seger för det sionistiska projektets fiender.

Den 28 mars 2002, 85 år efter Balfourdeklarationen, bestämde sig arabledare för att förlikas med att det judiska nationalhemmet i Mellanöstern existerar, inom gränser som man skulle samtycka till och erkänna. Inom några månader gav alla de 57 medlemmarna i Organization of Islamic Cooperation (inklusive Iran, då under president Mohammed Khatami) sin välsignelse till initiativet som erbjöd Israel normaliserade relationer med dem alla. Priset: ett tillbakadragande från de territorier som intagits 1967, och en rättvis lösning på flyktingproblemet, som man kommit överens om på grundval av FN's resolution 194.

Orden "överenskommit om" gav Israel i huvudsak rätten att begränsa antalet flyktingar som man skulle tillåta att repatrieras. Äldre arabiska talesmän upprepade ofta att initiativet enbart var en ram för förhandlingar om gränser, säkerhetsarrangemang och andra avgörande frågor.

Terrorattacken i Netanya och Operation Defensive Shield, som följde i dess kölvatten, flyttade det arabiska förslaget till tidningarnas sista sidor. En bok av Mohammed Arman – "Motstånd, en vy från insidan" – avslöjar att närheten

mellan attacken och tidpunkten för fredsinitiativet inte var tillfällig.

Arman, som hade dömts till 36 livstidsstraff i Israel, berättar i boken, som kom ut för två år sedan, om samtal han hade med sina vänner i Hamas; de flesta av dessa mötte han för första gången under fängelsetiden. Under dessa samtal, skriver han, framgick det att några veckor före toppmötet i Beirut, där det arabiska initiativet lanserades, hade alla Hamas-celler fått order uppifrån att förhindra det. Under Osloavtalets första tioårsperiod hade Hamas lärt sig att en terrorattack var det bästa sättet att omintetgöra hotfulla fredstrevare.

Men trots Israels intrång på Västbanken, som dödade 250 palestinier, bekräftade arabledarna efter ett år på nytt, och envist, sitt initiativ och presenterade det för Israel. Kort därefter skrev den dåvarande presidenten i USA, George Bush, i sin administrations plan för "färdplan för fred" att initiativet var "ett vitalt inslag i internationella försök att uppnå regional fred".

Och vad svarade då Likudregeringen, då under ledning av Ariel Sharon som senare grundade Kadima? Regeringen förde upp initiativet som en av de 14 reservationerna på deras lista om färdplanen. I stället för att ambitiöst gå vidare tillsammans med alla arabstaterna föredrog Sharon att evakuera några hem i Gaza och – som Tzipi Livni, då vid hans sida, en gång sade – slängde tillbaka nycklarna över gränsen. Mer exakt: rakt i Hamas händer.

I juli 2007 påminde Meir Sheerit, en äldre Kadimaledamot och då bostadsminister, om att han hade anmodat Sharon att bjuda in sauderna för att diskutera deras initiativ med honom. Men Sharon gjorde ingenting. Enlig Sheerit hade han också föreslagit att Ehud Olmert skulle godkänna planen. Men Olmert hade sagt till honom att detta inte fanns på agendan. Fastän Arabförbundet fortsatte att ratificera förslaget varje år, diskuterade inte Kadimaregeringen ens någonsin initiativet.

Från oppositionens bänkar har varken Livni eller Shaul Mofaz ens lyft ett finger för att främja något av de få fredsinitiativ som är värda att beskrivas som "historiska". Och premiärminister Benjamin Netanyahus Likudregering följer i sina föregångares fotspår. Bibi skulle föredra

att utnyttja sin koalition för ett krig mot de iranska kärnkraftverken framför att ingå i en fredscoalition med Teherans rivaler. För honom är det viktigare att bygga bosättningar än att bygga förtroende hos palestinierna.

Trots att Mellanöstern skiljer sig från hur den var för tio år sen, finns det tecken på att det arabiska fredsinitiativet vägrar att försvinna. För tre månader sedan berättade sekreteraren i Organization for Islamic Cooperation – Prof. Ekmelledin Ihsanoglu, att initiativet är och förblir den enda ramen för fred med Israel.

Men det kommer inte att vänta i evigheter. Att ignorera denna möjlighet kommer att förorsaka oss oändliga bekymmer.

Akiva Eldar

Haaretz, den 26 mars 2012

Översättning: Anja Emsheimer

Den nye Mandela

Marwan Barghouti har talat ur skägget. Efter lång tystnad har han skickat ett budskap från fängelset.

I israeliska öron låter detta budskap inte trevligt. Men för palestinier, och för araber i allmänhet, låter det vettigt.

Hans budskap kan mycket väl bli den palestinska befrielseörelsens nya program

.....

När Osloprocessen dog i och med mordet på Yitzhak Rabin och Yasser Arafat (*UA's ord*, AE anm.), var det

Marwan och hans organisation som blev måltavlor. Flera israeliska ledare i följd – Binyamin Netanyahu, Ehud Barak och Ariel Sharon – beslöt att sätta stopp för tvåstatsplanen. I den brutala "Defensive Shield Operation" (lanserad av försvarsminister Shaul Mofaz, Kadimas nya ledare), attackerades den Palestinska myndigheten, dess förvaltningar förstördes och många av dess aktivister arresterades.

Marwan Barghouti ställdes inför rätta. Det påstods att han, som ledare för Tanzim ("Organisationen"), var ansvarig för ett antal "terroristattacker" i Israel.

Rättegången mot honom var en parodi som mer påminde om en romersk gladiatorarena än en rättslig process. Salen var packad med vrålande personer på högerkanten, som presenterade sig såsom ”offer för terrorism”. Medlemmar i Gush Shalom protesterade mot rättegången inne i domstolsbyggnaden, men vi tilläts inte komma nära den anklagade.

Marwan fick fem livstidsdomar. Bilden på honom när han höjer sina fjättrade händer över huvudet har blivit en palestinsk nationalikon.

...

I fängelset sågs Marwan Barghouti omedelbart som ledaren för alla Fatah-fångar. Han är respekterad även av Hamasaktivister. Fatahs och Hamas fängslade ledare publicerade flera uttalanden för palestinsk enighet och försoning. Dessa spreds i vida kretsar och mottogs med beundran och respekt.

...

Nu för tiden ses Marwan Barghouti som den mest framträdande kandidaten att leda Fatah och att efterträda Mahmoud Abbas som president för den Palestinska myndigheten. Han är en av de mycket få personerna som alla palestinier, såväl Fatah som Hamas, kan enas kring.

Efter att den israeliska soldaten Gilad Shalit gripits och fångutbytet diskuterades, satte Hamas Marwan Barghouti högst upp på listan av palestinska fångar som man krävde skulle frigges. Detta var en mycket ovanlig gest eftersom Marwan

tillhörde den rivaliserande – och smädade - fraktionen.

Den israeliska regeringen strök utan vidare Marwan från listan och förblev obeveklig. När Shalit slutligen frigavs, fick Marwan stanna kvar i fängelse. Tydligen sågs han som farligare än hundratals Hamas-”terrorister” med ”blod på sina händer”.

Varför?

Cyniker skulle säga: därför att han vill ha fred. Därför att han håller fast vid tvåstatslösningen. Därför att han kan ena

det palestinska folket i detta. Bra skäl för en Netanyahu att hålla honom bakom lås och bom!

Så vad berättade Marwan för sitt folk den gångna veckan? Hans inställning har helt klart hårdnat. Så kan man anta har även det palestinska folkets

överlag.

Han kräver en Tredje intifada, ett massuppror utan våld i den arabiska vårens anda.

Hans manifest är ett kyligt tillbakavisande av Mahmoud Abbas politik, som förblir ett begränsat men helt avgörande samarbete med de israeliska ockupationsmyndigheterna. Marwan kräver en total brytning med alla former av samarbete, både ekonomiskt, militärt och övrigt.

En central punkt i detta samarbete är det dagliga samröret mellan de palestinska säkerhetstjänsterna, som tränats av USA, och de israeliska ockupationsstyrkorna.

Detta har i huvudsak stoppat våldsamma palestinska attacker på de ockuperade territorierna och inne i själva Israel. Det garanterar i praktiken säkerheten för de växande israeliska bosättningarna på Västbanken.

Marwan kräver också total bojkott av Israel, israeliska institutioner och produkter på de palestinska områdena och över hela världen. Israeliska produkter bör försvinna från affärer på Västbanken och palestinska produkter marknadsförs.

Samtidigt förespråkar Marwan ett officiellt slut på den charad som kallas "fredsförhandlingar". Den termen hör man för övrigt aldrig längre i Israel. Först ersattes den med "fredsprocess", sen "politisk process" och på senare tid "den politiska frågan". Det enkla ordet "fred" har blivit tabu bland dem på högerkanten och likaså bland de flesta vänsteranhängarna. Det är politiskt gift.

...

I stället för detta hyckleri (att återuppliva "fredsförhandlingar", AE anm.) föreslår Marwan att striden i FN åter tas upp. Först vända sig till Säkerhetsrådet igen om att acceptera Palestina som medlemsstat och därmed tvinga USA att ensamt använda sig av sin vetorätt och öppet isolera sig från praktiskt taget hela världen. Efter att Rådet som väntat avvisat den palestinska begäran som ett resultat av vetot – kräva ett beslut av Generalförsamlingen, där den stora majoriteten skulle rösta för. Även om detta inte skulle vara bindande, skulle det visa på att frihet för Palestina åtnjuter det överväldigande stödet från nationernas familj, och än mer isolera Israel (och USA).

Parallellt med detta tillvägagångssätt insisterar Marwan på palestinsk enighet och använder sin stora moraliska styrka för att sätta press på både Fatah och Hamas.

Sammanfattningsvis: Marwan Barghouti har gett upp allt hopp om att uppnå palestinsk frihet genom samarbete med Israel eller ens med israeliska oppositionsgrupper. Den israeliska fredsrörelsen nämns inte längre. "Normalisering" har blivit ett fult ord.

Dessa idéer är inte nya... utan innebär att man nu tar en mer militant kurs, både till innehåll och ton.

Marwan förblir fredsorienterad, som han nyligen gjorde klart vid ett sällsynt framträdande i domstolen, och ropade till de israeliska journalisterna att han fortsätter att stödja tvåstatslösningen. Han förblir också övertygad om ickevåldsaktioner, eftersom han har kommit till slutsatsen att de våldsamma attackerna förr hade skadat den palestinska saken i stället för att främja den.

...

Det är ingen slump att Marwan publicerade sitt manifest på kvällen för "The Land Day", den internationella protestdagen mot ockupationen.

"Land Day" är årsdagen av en händelse 1976 då man protesterade mot den israeliska regeringens beslut att expropriera stora arabiskägda områden i Galiléen och andra delar av Israel. Den israeliska armén och polisen sköt mot demonstranterna och dödade sex av dem. (Dagen efter lade två av mina vänner och jag kransar på offrens gravar, en handling

som förskaffade mig ett utbrott av hat och förtal som jag sällan varit med om.)

Land day var en vändpunkt för Israels arabiska medborgare, och blev senare en symbol för araber överallt. I år hotade Netanyahu's regering att skjuta alla som ens närmar sig våra gränser. Det kan mycket väl vara det förebud om en Tredje indifada som Marwan kommit med.

Världen har sedan en tid tillbaka tappat intresse för Palestina. Allt tycks lugnt. Netanyahu har lyckats dra bort världens uppmärksamhet från Palestina till Iran. Men i detta vårt land är ingenting någonsin statiskt. Medan det ser ut som

att ingenting händer, växer bosättningar oavbrutet upp; även palestiniernas förbittring växer oavbrutet, de som ser detta hända inför sina ögon.

Marwan Barghoutis manifest uttrycker de nästan samstämmiga känslorna hos palestinierna på Västbanken och annorstädes. Liksom Nelson Mandela i apartheidtidens Sydafrika kan denna man i fängelse mycket väl bli viktigare än ledarna utanför.

Uri Avnery

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1333109556/>

Översättning: Anja Emsheimer

En av de palestinier som inte längre accepterar den israeliska arméns administrativa frihetsberövande är Khader Adnan Muhammad Musa, 34 år, aktivist från byn Arabba, i närheten av Jenin; han är Jihadledare sedan studietiden vid Bir Zeit-universitetet och nu en av deras främsta företrädare på Västbanken.

Adnan har öppet förespråkat väpnat motstånd och uppmanar även unga palestinier därtill.

Både ockupationsmyndighetens och PA´s säkerhetstjänster har haft ögonen på honom.

När han senast i december arresterades, krävde han att släppas eller att få en rättegång. Han nekades detta och tyckte att "nu är det nog!". Han började då hungerstrejka med positivt resultat.

För att läsa det hela – gå till

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1330038478/Adnan>

Uri Avnery om Adnans seger

.....

Hur det nu gick i Adnans fall så visar det på det orimliga i systemet. Om Adnan var så farlig att han måste hållas fängslad utan anklagelse eller rättegång – hur kan han då släppas fri?

Och om han inte var så farlig – varför hölls han då först fängslad?

När allt kommer omkring har Adnan skapat en paradox åt sig själv och sina kamrater.

Själva kärnan i hans och hans organisations ideologi är att det inte finns någon effektiv metod för motstånd mot den israeliska ockupationen eller mot förtrycket utom det yttersta våldet.

Som de själva ser det är ickevåld bara trams. Än värre: det innebär kapitulation och i slutändan även förräderi. Islamiska Jihad anklagar nu Hamas för att flirta med den idén.

Ändå är en hungerstrejk den yttersta formen av ickevåld. Gandhi använde den ofta och förlitade sig på dess moraliska genomslagskraft.

Khaled Adnans bedrift är just precis detta - en lysande seger för ickevåld.

Översättning: Anja Emsheimer

Den palestinske Houdini

Vad är detta? En undersökningskommitté från FN för att utreda bosättningarna på Västbanken? Vadå – störa oss igen med bosättningar och ockupation? Vet inte dom på FN att det är länge sen nu som vi lämnade denna fråga bakom oss?

- De sociala protesterna tog uppmärksamheten från ockupationen.
- Kriget mot Iran, som kommer att äga rum eller också inte, drog hur som helst uppmärksamheten bort från de sociala protesterna.
- Eldstrider vid Gazas gränser drog uppmärksamheten från kriget mot Iran.
- Kriget mot Iran kom tillbaka, återtog fokus och fick oss att glömma Gazastriderna.
- Frossandet i dödandet i Toulouse drog bort uppmärksamheten från kriget mot Iran och Gazastriderna och de sociala protesterna.
- Och nu, efter allt detta, måste vi hålla på med ockupationen och bosättningarna igen?

Kabinettsministrarna i Israels regering är bekymrade och måste försumma de riktigt viktiga sakerna och än en gång delta i debatter om denna banala och väl genomarbetade fråga! Kan ni inte hitta nånting nytt, nånting originellt att ta upp på dagordningen?

Och dessutom skrev veteranen och den erfarna kommentatorn Ben Kaspit just förra veckan i sin veckokolumn i Ma'ariv: "Netanyahu förtjänar beröm för vad han gjort de senaste två åren, när han lyckades döda den palestinska frågan och istället föra upp den iranska högst upp på den globala agendan. Detta är en viktig, betydelsefull och strategisk prestation."

Kan det vara så att ett så klart, skarpt anförande skulle kunna motbevisas inom mindre än en vecka? Skulle det kunna vara så att Ben Kaspit och de andra välinformerade kommentatorerna alla haft fel? Netanyahu tog död på den palestinska frågan – och nu öppnar denna envisa fråga plötsligt kistlocket och stiger upp ur graven inför våra häpna ögon?

Vad är detta, en ny Houdini? Kan någon riktigt förklara vad som är på gång här?

Migrans historia eller: vad finns där att utreda?

2002 klagade israeliska bosättare i området öster om Ramallah över att de inte hade någon bra mottagning för sin mobiltelefoni. Telefonbolaget förstod deras belägenhet, och för att göra dem nöjda installerade man en antenn på en kulle som vetter mot Väg 60, huvudvägen som förenar norra Västbanken med den södra.

Antennen installerades på mark ägd av palestinier från de närbelägna byarna Burqa och Deir Dibwan. I motsats till många andra platser på Västbanken ifrågasätter inte de israeliska myndigheterna att marken ägs privat av palestinier – men bolaget brydde sig inte om att fråga markägarna om lov att bygga antennen. Och sen kom en husvagn dit där en vakt placerades för att hålla ett öga på antennen – en ung bosättare från en närbelägen bosättning. Sen kom en till husvagn med en till vakt. Sen kände sig vakterna ensamma där uppe på kullen och tog dit sina fruar och barn för att bo där tillsammans med dem och delta i vaktarbetet.

Och sen kom fler och fler vakter – 45 totalt, var och en av dem i en husvagn, och de delade skyldigheten att vakta med fru och barn. För att få plats med alla husvagnarna var den israeliska staten Israels bostadsminister noga med att låta plöja upp och jämna ut områdena kring kullarna, samt att stenbelägga åtskilliga

tillfartsvägar och koppla alla husvagnar till el- och vattennätet.

Sedan upprättade alla vakterna ett stängsel runt omkring området som täckte en ansevärd bit mark i en vid cirkel runt om hela antennen för att bättre kunna övervaka den. Det inhägnade området låg helt på palestinskägd mark och var i laga ordning registrerat hos fastighetskontoret samt erkänt av staten Israel. När markägarna anlände med handlingarna i handen och försökte komma in på sin mark, varnades de av antennvakterna (och av soldaterna som stationerats där för att skydda antennvakterna) att var och en som försökte komma in i den avspärrade militärzonen runt antennen riskerade att häktas eller bli skjuten.

Efter något år slutade antennvakterna att kalla sig så och meddelade högtidligt att de hade etablerat en utpost vid namn Migron. Namnet Migron kommer från Bibeln och berättar att vid en plats med det namnet hade kung Saul för lite över tretusen år sedan, fört en heroisk kamp, och historiker tror att det var någonstans i närheten av kullen med antennen. Och så var det inte mer tal om att vakta och upprätthålla en mobiltelefonantenn. Snarare ansåg sig invånarna i de 60 husvagnarna indragna i ett mycket viktigare och mer sublimt vaktuppdrag, nämligen att upprätthålla och underhålla en gammal judisk tradition, tretusen år gammal, samt att vara värdiga arvingar till kung Saul.

2003 lovade den dåvarande premiärministern Ariel Sharon högtidligen den dåvarande amerikanska presidenten George W Bush att han skulle tömma alla

bosättningar som etablerats efter 2001. Migron var definitivt på den listan bland ett dussintal andra utposter på territorierna. Men redan en tidigare israelisk premiärminister hade sagt ”jag lovade det, men jag lovade aldrig att hålla mitt löfte”.

President Bush drev inte precis på frågan, Migron förblev intakt och fortsatte att expandera. Byinvånarna i närheten lämnades med sina ägarhandlingar i handen.

2006 överklagade markägarna hos Israels Högsta Domstol, tillsammans med den israeliska fredsrörelsen Fred nu. Och rättvisans kvarnar malde väldigt sakta och makligt; domarna gjorde sig ingen brådska med att avge något utslag. Statens representanter klagade för domstolen att det inte fanns någon konflikt kring husvagnarna som illegalt ställts upp på mark som inte tillhörde dem som nu bodde på den utan de lagliga ägarnas samtycke. Därför utfärdade staten i vederbörlig ordning order om att förstöra dessa illegala byggnationer.

Efter ett år meddelade staten domstolen att dessa order ännu inte hade verkställts eftersom de militära myndigheterna hade brist på arbetskraft och bestämde att låta andra platser gå före. Och när domarna efter ytterligare ett år hörde sig för, visade det sig att problemet med arbetskraft fortfarande inte hade lösts. Under tiden tog regeringen kontakt med invånarna i Migron och erbjöd dem att bygga fina hus i en annan bosättning, om de gick med på att flytta dit. Men de avslög utan vidare erbjudandet och sade att de aldrig skulle överge arvet efter kung Saul och platsen där kungen stred och besegrade sina gamla fiender för 3 000 år sedan.

2011 fick domarna i Högsta Domstolen nog och avgav ett slutgiltigt utslag där staten fick order om att evakuera utposten i Migron senast den 30 mars 2012.

Och bosättarna i Migron protesterade bittert mot att staten höll på att förstöra ett välmående och sjudande samhälle och rycka upp barnen från deras barn-domshem, samt att det judiska folket höll på att förlora sitt fotfäste på arvegodset efter kung Saul, Nationens fader. Bosättarna hävdade också att araberna som bor i Burqa och Deir Dibwan – markägarna – inte hade giltiga ägarbrev, att Jordaniens kung Hussein på 1960-talet hade skänkt marken till sina lokala gunstlingar samt att denna kungliga favorisering skulle annulleras och inte fästas avseende vid.

Och så denna berömda antenn med bosättarnas banderoller med ”I Migron startar kriget”, och de engagerade många Knessetledamöter som stödjer Netanyahu regering liksom åtskilliga av hans kabinetsministrar. Och alla dessa hotade på allvar att underminera stabiliteten i regeringen, om – vilket Gud förbjude – utposten skulle förstöras.

Under tiden tillsatte premiärminister Binyamin Netanyahu minister Benny Begin att medla mellan regeringen och Migrons bosättare. Begin kom som sig bör med ett ”kompromissförslag”. Enligt detta ska en splitterny bosättning installeras ett antal kilometer bort; dess uppförande ska anstå till i november 2015; och till dess skulle Migrons bosättare stanna kvar där de nu bor, och när de flyttar till sina nya hem, skulle marken inte lämnas tillbaka till de palestinska ägarna utan förbli i arméns ägo. Och

husvagnarna skulle stanna på plats och användas civilt (kanske för att härbärgera en ny generation antennvakter...).

Först förkastade Migronbosättarna bittert och utan vidare denna förödmjukande kompromiss samt återupprepade att de på inga villkor skulle lämna marken de ärvt efter kung Saul. Men när så den beräknade tidpunkten närmade sig, tillkännagav de att de med svidande hjärta samtyckte till den plågsamma kompromissen i syfte att avstyra en våldsam konflikt. 22 mars, anlände representanter för staten och bosättarna till Högsta Domstolen och bad domarna att acceptera och formellt godkänna denna kompromiss för att gagna freden och närma människor till varandra.

Som av en tillfällighet var det samma dag som FN's kommission för mänskliga rättigheter sammanträffade i Genève och beslutade att utse en undersökningskommission för att utreda processen i bosättarkonstruktionen och dess påverkan på palestiniernas liv på de ockuperade områdena.

Faktum är att FN skulle kunna spara tid och resurser. Allt som FN-personal behöver göra är att läsa berättelsen om utposten i Migron, som för alla är tillgänglig på nätet.

The Migron FILE

http://settlementwatcheast-jerusalem.files.wordpress.com/2011/12/migron_file_eng.pdf

PS den 26 mars

”Kompromissen” som tillställdes Högsta Domstolen skulle ha gett Migrons bosättare ytterligare tre och ett halvt års

besittningsrätt till den mark de inte har någon juridisk rätt till hur man än ser på saken. Efter tre dagars överläggningar kastade domarna med sin nya ordförande i spetsen, Asher Grunis, tillbaka denna rakt i ansiktet på regeringen och bosättarnas ledare. I stället gjorde Domstolen klart för bosättarna att de måste vara borta därifrån den 1 augusti i år, och att de inte skulle få något mer uppskov.

Det här var det första riktiga testet för Grunis som högerextremister med hjälp av outtröttliga ansträngningar under året hade lyckats få som ordförande för Högsta Domstolen. Domen om Migron måste ha blivit en bitter besvikelse för dem som arbetat så hårt för att få honom dithän.

<http://adam-keller2.blogspot.se/2012/03/palestinian-houdini.html>
Adam Keller, Gush Shalom
Översättning: Anja Emsheimer

Migron, a manifestly

Illegal settlement

On private Palestinian land,

Has been asked to move

a few hundred meters.

The media ask anxiously:

Will they accept

This ”compromise”?

At Anata, Palestinians built

On their own land.

”Illegal construction!”

Declared the army

And during the night

Destroyed the whole village.

(The media did not bother to report.)

Gush Shalom ad in Ha'aretz 27.1.12

Innan vi förlorar vårt skyddande skal

Innan vi förlorar vårt skyddande skal, är det nödvändigt att våra ledare visar klokhet och snart utformar en överenskommelse med palestinierna innan världens skuld bleknar.

En del israeler bryr sig inte om de många ceremonierna vid Minnesdagen för Förintelsen och restriktionerna inför i morgon kväll, när biografier, restauranter och kaféer kommer att vara stängda och bara vissa program visas på TV. Det finns de som vill att vi slutar med dessa ”Shoah-affärer” och är lite mer normala; andra som beklagar den överdrivna atmosfären av ”helgdag” som omger The March of the Living till Auschwitz, och säger att det är dags för oss att rentvå oss från detta besvärande ”Förintelsesyndrom”.

För det mesta håller jag inte med dessa belackare. Förintelsen är verkligen ett syndrom, och den gjorde oss även till någonting lite avvikande, men det är helt motiverat. När allt kommer omkring handlar det om en ofattbar händelse utan motstycke i historien: ett systematiskt folkmordsdåd.

Hundratals år av antisemitisk propaganda, förföljelse, ärekränkningar om blodsoffer och pogromer bäddade för Den slutliga lösningen. T o m när Tysklands militära omständigheter blev allt dystrare och nederlag var inom räckhåll, avslog Hitler sina armébefälhavares begäran att omdirigera tåg från utrotningsuppdrag

och i stället använda dem militärt vid fronten. Utrotningen av det judiska folket var hans oinskränkta rättighet.

Ej heller var detta den tvångsmässiga galenskapen hos en tokig ledare som utrotade ett helt folk. Det räcker att nämna pogromen i Kielce, en polsk stad mellan Warszawa och Krakow. Dussintals med judiska överlevare från koncentrationsläger återvände efter kriget till Kielce för att försöka bygga upp sina liv igen. Men ett rykte utbröt i staden att judarna skulle ha kidnappat ett kristet barn för att använda dess blod till att göra matze till Pesach. En mobb omringade ett hus, där flera judiska familjer bodde, och slaktade de 42 judarna därinne; massakern var så våldsam att kropparna inte kunde identifieras. Allt detta hände 1946, ett år och två månader efter krigsslutet och befrielsen ur lägren.

Så det är inte konstigt att hågkomsten av antisemitism, nu som då – förföljelserna, ärekränkningarna om blodsoffer, pogromerna och mer än något annat: Förintelsen – utgör bandet mellan judar i Israel och resten av världen. Dessutom är Förintelsen en del av en rad händelser som gav oss liv: om inte världen hade känt skuld, skulle FN inte ha fattat beslutet 1947 om delning, och andra länder skulle inte ha hjälpt oss under de kritiska timmarna i Befrielsekriget. Hade Förintelsen inte ägt rum, skulle europeiska länder sedan länge utfärdat förlamande ekonomiska och militära sanktioner mot oss, à la Syd-

afrika. Europeiska regeringar och företag skulle ha upphört att göra affärer med oss och inte försett oss med vapen eller velat ha diplomatiska förbindelser med oss. När allt kommer omkring, motsätter de sig bittert allt som gjorts på territorierna: ockupationen, de fortsatta utbyggnaderna av bosättningar, apartheidpolitiken och bristen på intresse för den fortsatta fredsprocessen.

Israels politik på territorierna skulle inte tolereras till den grad som nu, om det inte vore för de djupa skuld känslorna som andra länder har mot Förintelsen. De vet att Tyskland satte igång händelserna, men att andra länder antingen villigt samarbetade i utrotningen eller inte lyfte ett finger för att förhindra den. Men kommer denna immunitet att leva vidare för alltid? Kommer dessa känslor av skuld bestå i evighet?

Helt visst inte. Generationen med överlevare efter Förintelsen och veteraner från Andra världskriget dör bort, i Israel och överallt. Snart kommer inga levande vittnen till hemskheterna att finnas kvar, och en ny generation kommer att säga: våra händer är inte dränkta i detta blod, vi visste ingenting om det som hände

under vår livstid, vi har inga sådana skuld känslor.

I demokratiska länder är det den allmänna opinionen som ytterst bestämmer ledarnas politik. Så när dessa skuld känslor försvinner, och ockupationens apartheid fortsätter och blir än värre, kommer följden att bli våldsam vrede mot Israel. Resultat: sanktioner som de i Sydafrika kommer att lamslå oss. Övertagandet av Gazafлотillan i maj 2010 med dödlig utgång, det provokativa försöket för några dagar sen att "flyga in", och ljudbandet med den äldre officeren som slog en aktivist i ansiktet med sin gevärskolv på Väg 90 i Jordandalen är bara tidiga tecken på förändringar som är på gång i världen.

Eftersom denna förändring är obeveklig, är det nödvändigt att våra ledare visar klokhet och snart utformar en överenskommelse med palestinerna, innan världens skuld bleknar – jämte Förintelsens skyddande skal.

Nehemia Shtrasler

Haaretz den 17 april 2012

<http://www.haaretz.com/opinion/before-we-lose-the-protective-shell-1.424719>

Översättning: Anja Emsheimer

På JIPF's initiativ genomfördes den andra April tillsammans med Olof Palme International Center och ABF ett möte med Ove Bring, framstående expert på international rätt, och Pierre Schori som samtalsledare. Anledningen till mötet var ifrågasättandet av den svenska regeringens ståndpunkt, framfört av utrikesministern Carl Bildt under riksdagens utrikespolitiska debatt, att internationell rätt ännu inte tillåter ett diplomatiskt erkännande av en palestinsk stat.

Ilan Cohen

Alternativa vägar till ett erkännande av Palestina

Tvåstatsmodellen ser alltmer avlägsen ut. Trots det finns det hopp om lösningar på

Israel/Palestina-konflikten. - Nästan allt är möjligt att komma överens om i

Drygt 100 åhörare lyssnade till samtalet under rubriken Palestina, Sverige och folkrätten på ABF-huset i Stockholm. Bring, beskriven som ”en nationell tillgång” av samtalsledaren Pierre Schori, konstaterar att alternativ till lösningar finns tillgängliga.

– Utgångspunkten för diskussionerna om konflikten är en tvåstatslösning, men det blir allt svårare att genomföra. Västbanken är som en schweizerost på grund av bosättningarna, sa Bring under seminariet som arrangerades av Palmecentret, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred och ABF Stockholm.

Hans egna erfarenheter från besök i Israel visar att en enstatslösning också diskuteras, inte minst bland arabiska israeler. En källa till israelisk oro är dock den demografiska utvecklingen där det högre födelsetalet bland den arabiska befolkningen innebär att maktförhållandena skulle förändras. Vid sidan av en- eller tvåstatslösningen har även ett nytt alternativ formats. Modellen utgår från ett territorium med två stater, kallat parallel states project. Bring menar att denna lösning är fullt möjlig.

– Nästan allt är möjligt att komma överens om i folkrätten, bara det finns en vilja till det, menar han.

Tre grundläggande kriterier behöver uppfyllas för utropandet av en stat.

– För det första krävs det ett territorium som är väl avgränsat och väldefinierat. I det här fallet har vi Västbanken och Gaza. Det andra kriteriet är att det ska finnas en befolkning på territoriet. För det tredje

ska det finnas en regering på detta territorium, eller till och med två eller tre regeringar, om det är ett federalt system. Kriteriet handlar om att bedriva en effektiv kontroll över sitt territorium och detta skapar naturligtvis problem i Palestina-frågan, förklarar Bring.

Ockupationen – ett stort hinder

Det problematiska ligger i att en palestinsk statsbildning inte kan uppfylla det tredje kriteriet, framför allt på grund av Israels ockupation av palestinska områden.

– Det finns en folkrättslig princip, *ex injuria jus non oritur*, som betyder att man inte ska skörda några frukter av sina orättshandlingar. Israels ockupation är olaglig och den förhindrar palestinierna från att kontrollera sitt territorium. Det innebär att Israel får en fördel av sitt olagliga agerande. De som betalar för detta är palestinierna, förklarar Bring.

Bring drar paralleller till kriget på Balkan där Sverige gjorde undantag för detta krav vid erkännandet av Kroatien.

- Då var det ett resonemang som accepterades, vilket det skulle kunna vara i dag också, anser han.

Detta implicerar att Sverige, och många andra stater, kan göra mer. Just Sverige var ett av de länder som i höstas röstade nej till att ge Palestina medlemskap i UNESCO. Samtalsledaren Pierre Schori nämnde också inkonsekvensen rörande det svenska erkännandet av den nya staten Sydsudan, medan palestinierna fortfarande väntar på denna status.

Bring menar att ett unilateralt erkännande av Palestina är en möjlighet som står öppen för alla länder. Men för palestiniernas del prioriteras ett multilateralt erkännande. Unilaterala erkännanden har inte hjälpt, vilket gör en sådan bekräftelse via FN-kanaler särskilt viktig.

Erkännandet en viktig princip

De möjligheter som finns är delvis teoretiska, de gör inte Palestina till en stat. Palestinierna kommer inte att kunna kontrollera sin stat genom ett FN-erkännande. Det finns ingen möjlighet för Palestina att få status som FN-medlem eftersom ansökan stoppas av veto i säkerhetsrådet. Däremot kan kvalificerad

majoritet i generalförsamlingen besluta att Palestina får status som "a non-member state", vilket av palestinierna skulle ses som ett kvitto på att de har rätt till att etablera en stat. Även om ett sådant erkännande inte innebär direkta praktiska framgångar är det ändå viktigt av rättviseskäl, menar Bring och hänvisar bland annat till FN-stadgan om alla folks självbestämmanderätt.

– Vad är ett folk? De som själva ser sig som ett folk. Det har inte alltid varit så att palestinierna har sett sig som ett folk. Förr definierade man sig främst som araber, men nu ser man sig som palestinier. Därför är principen om folkens självbestämmanderätt tillämpbar, menar Bring.

Ekim Caglar

Rapport från en utställning

Den 18 april öppnade Miljöpartiet en fotoutställning med det talande namnet "Blunda. Fortsätt att blunda så försvinner den nog" i riksdagens Nubiska rummet.

Mats Svensson, välkänd fotograf, har levt fyra år i Palestina och följt livet på de ockuperade områdena.

Utställningen öppnades av Åsa Romson som glädde sig åt att MP tillsammans med Diakonia och Svenska Freds och Skiljedomsföreningen, kunnat bereda plats för Mats Svensson starka bilder.

Joakim Wohlfeil från Diakonia visade de senaste UNOCHA-kartorna med Israels gräns, den sk gröna linjen tydligt

markerad tillsammans med muren. Där framgår det att murens dragning skett långt in på palestinsk mark så att de stora bosättningarna runt Jerusalem, Betlehem och Qalkilya hamnat långt inne i Israel. 10% av det som enligt planerna på en tvåstatslösning skulle utgöra den palestinska staten har på detta sätt illegalt införlivats med Israel. Dessutom visade kartan hur de palestinska områdena förvandlats till små isolerade öar eller enklaver av de israeliska motorvägarna mellan Jerusalem, Tel-aviv och bosättningarna. På dem får bara israeler färdas.

Genom att palestinier i några fall överklagat murens dragning till Israels högsta domstol har dragningen fått en

märklig air av laglighet. Muren har fått flyttas i något fall eftersom den isolerat någon by och omöjliggjort livet för byborna. Men i sista hand har den israeliska domstolen godkänt murens dragning med hänvisning till militär säkerhet.

Och inte att förglömma: Internationella domstolen i Haag (ICC) har förklarat muren olaglig enligt internationell rätt eftersom den inte följer Israels gräns.

Och alldeles oavsett det framstår den som en dålig fantasi, en mardröm, en absurditet. Medan muren i Berlin rivits har Israel omgärdat sig med en 10 meter hög och 70 mil lång betongmur, en separationsmur, en apartheidmur. En ghettomur.

Det slår mig att dessa fakta är välkända sedan länge för dem som följt ockupationen men att våra folkvalda kanske inte är så välinformerade och behöver uppdateras.

Den sista talaren kom från Svenska Freds och Skiljedomsföreningens general-sekreterare Christoffer Burnett-Cargill som betonade att fred och fredsprocess betyder olika saker i Västeuropa och Israel. Medan fredsretoriken blomstrar i västeuropeiska sammanhang så rycker man på axlarna i Israel och Palestina. ”Fred”- ett ord utan innehåll. Och i värsta fall ett ord som fyllts av sin motsats som i fallet med Osloavtalet som använts för att stärka och permanenta ockupationen av Västbanken. Svenska Freds satsar istället på att stödja konkreta handlingar i dagens verklighet. Text Parents´circles, föräldrar från både Israel och Palestina

som drabbats av svåra förluster och som vill bryta våldets spiral och skapa en kultur av försoning.

Mats Svenssons bildspel presenterat med musik och ord, grep publiken starkt. Bilder av muren med och utan graffiti, många hjärtslitande bilder av hus-rivningar, sådana som jag själv sett. Bilder av palestinskt liv, gamla fårade ansikten, ansikten på överlevare, barn som leker på muren, olivlundar som skövlas och fruktträd som blommar också här och talar om att det finns en vår.

Mats Svenssons egna ord:

”Detta är inte en utställning om hopp. För tillfället måste du i Palestina vara blind om du ska kunna tro på framtiden. Men känslor är kortlivade och inte konstanta. De förtrycktas historia är tydlig och säger oss att också ockupation är en temporär sjukdom. Detta är därför en utställning om en kort tid i historien. Också detta kommer att passera.”

Men offren för den israeliska politiken finns inte bara på Västbanken och Gaza. Jag tänker på mitt besök i den lilla staden Sderot på gränsen till Gaza som tagit emot mer än 7000 raketer under 2000-talet. Och jag tänker på min vän Nomika Zion som mitt under Israels anfall mot Gaza 2008 och medan Hamas raketer regnade över staden och bomberna detonerade inne i Gaza skrev en artikel som publicerades i världspresen med titeln Not in my name!

Maria Bergom Larsson

Internationell glöd väg in i partiet (S)

Nyligen startades nätverket *Socialdemokratiska Israelvänner*. Nu har partiet alltså även en formell förening för Palestinavänner. Föreningen hade sin första aktivitet på Socialistiskt forum i Stockholm i november.

Föreningen har ett tjugotal medlemmar så här långt. De är formellt organiserade inom Stockholms arbetarekommun men hoppas på medlemmar från hela landet. Ordförande är Kristoffer Hernbäck.

– Tanken har funnits några år. Det finns en massa människor som har sitt engagemang både i Palestinarörelsen och i partiet. Vi vill väcka liv i Palestinafrågan. Det är en så specifik fråga så den kommer alltid att vara mindre prioriterad på enskilda medlemsmöten, säger Kristoffer Hernbäck.

Föreningen vill både dra igång folkrörelsearbete inom ramen för BDS och driva Palestinafrågan inom partiet.

– Vi tror på traditionellt folkbildningsarbete: ordna möten, bjuda in spännande gäster, skriva debattartiklar och erbjuda att komma och föreläsa, säger Kristoffer Hernbäck.

– På ett lite mer visionärt plan så vill vi stå med en fot i Palestinarörelsen och en fot i arbetarrörelsen. Det finns goda krafter inom båda, men ibland långt ifrån varandra.

Många av dagens ledande socialdemokrater lockades till partiet genom sitt internationella engagemang. Socialdemokratiska palestinavänner visar att det fortfarande gäller. Jenny Aho i den nya styrelsen har nu gått med partiet för att kunna jobba med den politiska fråga hon brinner för.

Jenny Aho engagerade sig redan i 15-årsåldern i ett svenskt-palestinskt utbytesprojekt med unga från Jerusalem 2007, lett av Palmecentret och ABF. Hon har sedan rest till Palestina flera gånger och deltagit i teaterprojekt.

*Jan Söderström
jan.soderstrom@sap.se*

J-Streets föregångare¹

Den fredliga organisationen, som nu i veckoslutet träffas i D.C., är inte den första att föreslå en ”alternativ” proisraelisk inställning. Det gjorde Breira², för 40 år sedan.

Den 10 mars 1973 fyllde den israeliska premiärministern Golda Meir hörsalen vid Brandeis universitet med nästan tusen personer, en del av dem var stridslystna. Veckan före hade många gräl utbrutit i cafeteriorna: New Left-anhängare mot

Jewish Defense League-anhängare. Utanför hörsalen fanns nu över 500 personer, hökar och ”peaceniks” tävlade om att höras.

Men i stridens hetta skiljde Meirs tal ut en specifik grupp: den med liberala Hillel-medlemmar, som var motståndare till bosättningar och kända för att vara med i Breira. Dessa grabbar var, enl premiärministern ”inte snälla pojkar”.

Rabbi Michael Paley, då en av Brandeis seniorer och medlem i Breira, minns smutskastningen. ”Vi kände oss attackerade,” berättade han. ”Linjen var denna: vi hade inte rätt att kritisera Israel eftersom vi inte levde i Israel eller kämpade för landet.” 1973 stärktes den grupp som Meir minst tyckte om, av förolämpningen. De startade nationella avdelningar under ledning av konservativa och reformrabbiner som var redo att erbjuda en *breira* eller ett alternativ som många hävdade inte fanns.

Men 1977, fyra år senare, hade Breira krossats och på många sätt vanhedrats.

Nu i helgen kommer över 2 000 personer att samlas i Washington för 2012 års samtal i en annan liberal grupp som också är motståndare till bosättningarna – om än en mycket större och rikare grupp: J Street. ”Vi har kommit över det värsta,” berättade Jeremy Ben-Ami, J Streets grundare. I motsats till Breira ”har vi överlevt försöken att döda oss”.

...

Breira grundades 1973 av rabbi Arnold Jacob Wolf, den dåvarande judiska kaplanen och Hillel-föreståndaren vid Yale-universitetet. Han engagerade en kår

av intellektuella, akademiker och rabbiner med säte i New York och Washington. Gruppens livliga och ikonoklastiska³ grundare inspirerades också av vrede mot Vietnamkriget, av en aktiv studentgrupp och av en alternativ månadstidskrift vid namn *interChange* (publicerad vid Brandeis) som kände sig manad att introducera en ny känsla för vänstern, även om de flesta samtalen om Israel tycktes oskiljaktiga från den hårfina segern i Yom Kippur-kriget. Tvärtom fördömde Wolf ”israelernas chutzpah och högmod” i *American Report*. För unga judiska liberaler var han nästintill oemotståndlig.

Vid den tiden var gruppens ställningstaganden djupt i otakt med vanliga judiska åsikter. Breira krävde att Israel skulle föra samtal med PLO, omedelbart utrymma de då nya bosättningarna på Västbanken, och eftersträva en löst formulerad tvåstatstaktik för att lösa konflikten. Som professor Isa Aron vid Hebrew Union College berättade för mig – han var med i Breiras styrelse i fyra år: ”Nästan alla i Breira var en del av *chavurah*⁴ men inte i det judiska etablissemanget.” Gruppen hade bara tre avlönade styrelseledamöter; de arbetade i ett rum som hyrts i andra hand i en lägenhet, som ägdes av *chavurah* i New York. (Gruppens sekreterare råkade var unge Faye Ginsburg som nu är en av Amerikas mest kända antropologer.)

Breira fann en allierad i Leonard Fein, grundare och redaktör för tidskriften *Moment* som stod värd för ett symposium 1975 med rubriken ”Borde Israel tala med PLO?”. Vid den tiden var frågan ”otänkbar, skandalös, exempellös”, enligt

Fein. ”Det var ett upprörande perspektiv..., vi menade att Israel förde en imperialistisk politik på Västbanken”, berättade Paley för mig. I kölvattnet av den judiska statens knappa seger 1973 över Egypten och Syrien ”var detta att kritisera den samma sak som att kritisera sin mor”.

Gruppens ledare hoppades på att uttrycka sin kritik i kärleksfulla termer: att vara motståndare till israelisk politik medan man stödjer Israels rätt att existera är nu en känd refräng. Det var ett känsligt balanserande men passade bra ihop med rabbinerna som var inställda på gemenskap, och Hillel-föreståndarna som ledde individuella avdelningar. De hoppades att slå an hos de unga, idealistiska och missnöjda – mycket likt det som J Street gör idag.

”Jag tror inte att någon förutsåg hur hätsk motattacken skulle bli”, berättade Fein för mig. I juli 1977 hävdade tidskriften *Commentary* att Breira stödde ”en fientlig attityd mot Israel”, medan Rael Jean Isaac i *Americans for a Safe Israel* skrev en fördömande pamflett på 30 sidor och åtskilliga kolumner som anklagade Breira för att gynna en enstatslösning: Palestina. ”I Breira och *New Jewish Agenda* fanns många som hatade Israel”, medgav Paley. ”Jag menar att det även i J Street finns folk som hatar Israel. Det är ett problem.”

Rabbi Arthur Waskow, en av ledarna för *Jewish Renewal movement*⁵ och agitator för Breira, visade sig dra till sig fientliga utfall. Kritiker skyndade att trycka om hans 1971 ofta citerade artikel i tidskriften *Response* som hävdade: ”Vi, hela det judiska folket, har genom vår tradition

anbefallts att predika Amerikas förstörelse.” Gruppens band till *New Left* – och det faktum att många av dess mer perifera medlemmar var brinnande antisionister – hjälpte inte.

Den mest negativa berättelsen publicerades i *Jerusalem Post* i november 1976. Ingen mindre än Wolf Blitzer, det blivande CNN-ankaret, hade skrivit den. Den berättelsen avslöjade att medlemmar i Breira personligen hade träffat två medlemmar i Arafats PLO, vilket vid den tiden närmast innebar att vara en avfälling. Breira gav igen och anklagade sina kritiker för McCarthyisk sensationsjournalistik. ”Inte sedan de anti-hasidiska attackerna i 1700-talets Polen och Ukraina kan jag komma ihåg en så illasinnad tid för jude-mot-jude. Det var verkligen en schism”, minns Fein.

Den 20 februari 1977 anföll medlemmar i *Jewish Defense League* ingången till Breiras första och enda nationella sammankomst i Chevy Chase, Md, och skanderade ”Död åt Breira” och ”Ni har judiskt blod på era händer”.

.....

I försöken att utforma en fredskoalition som också var pro-israelisk stod Breira inför ett nu välbekant dilemma. Som Paley framställde det: ”Kan man bygga upp en organisation som är ett alternativ och inte dra till sig alla Israel-hatare?” Breira var klämt internt mellan sina egna anti-Israel-medlemmar på vänsterkanten, och sina räddhågsna sionister på högerkanten. ”Den ena sidan gränsar till illojalitet, den andra till oförnuft”, sade sociologen och författaren Steven M Cohen. Cohen stod värd för Breira-möten i vardagsrummet i *Columbia Jewish House* och är nu

verksam i J Streets rådgörande kommitté. När han blickar tillbaka, önskar han att Breira hade omfattat mer ”smakliga” positioner. ”Det är en pågående kamp bland alla vänsterliberaler. De har alltid en mer radikal falang som visar upp sig.” Cohen kallade dessa radikaler för ”ett bryderi” – och sen gick han ännu ett steg. ”Ärligt talat”, sade han, ”det är dom som är fienden.”

Men J Street är en annorlunda organisation för en annan tid. ”J Street är mycket, mycket, mycket mer moderat, mycket noggrannare... Dess gräsrotsväljare står mer till vänster än dess ledare och visar inte korten i onödan”, sade Fein. Och som William Novak, en av Breiras

mest värtaliga författare, ställer saken: ”Breira var mer en organisation med en avvikande mening. Det tycks mig som att J Streets inställning finns överallt omkring oss.”

Alex Klein den 23 mars 2012

Översättning:

Anja Emsheimer

<http://www.tabletmag.com/jewish-news-and-politics/94906/j-streets-forerunner/?all=1>

Noter:

1/ jstreet.org

2/ en.wikipedia.org/wiki/Breira

3/ sv.wikipedia.org/wiki/Ikonoklasm

4/ en.wikipedia.org/wiki/Chavurah

5/ en.wikipedia.org/wiki/Jewish_Renewal

Hundreds of Beitar Jerusalem fans beat up Arab workers in mall; no arrests

Despite CCTV footage, no one arrested after the incident at Malha shopping center on Monday; Jerusalem police say arrests not made because no complaints filed.

Hundreds of Beitar Jerusalem supporters assaulted Arab cleaning personnel at the capital's Malha shopping center on Monday, in what was said to be one of Jerusalem's biggest-ever ethnic clashes. "It was a mass lynching attempt," said Mohammed Yusuf, a team leader for Orly cleaning services.

Despite CCTV footage of the events, no one was arrested. Jerusalem police said that is because no complaint was filed. Witnesses said that after a soccer game in

the nearby Teddy Stadium, hundreds of mostly teenage supporters flooded into the shopping center, hurling racial abuse at Arab workers and customers and chanting anti-Arab slogans, and filled the food hall on the second floor.

"I've never seen so many people," said A, a shopkeeper. "They stood on chairs and tables and what have you. They made a terrible noise, screamed 'death to the Arabs,' waved their scarves and sang songs at the top of their voices."

Shortly afterward, several supporters started harassing three Arab women, who sat in the food hall with their children. They verbally abused and spat on them.

Some Arab men, who work as cleaners at the shopping center and observed the brawl, came to their rescue. "How can you stand aside and do nothing?" said Akram, a resident of the Old City's Muslim Quarter who was one of the cleaners who got involved. CCTV footage shows that they started chasing the rioting youths, wielding broomsticks.

It seemed the workers managed to chase the abusers away, but a few minutes later supporters returned and assaulted them. "They caught some of them and beat the hell out of them," said Yair, owner of a bakery located in the food hall. "They hurled people into shops, and smashed them against shop windows. I don't understand how none shattered into pieces. One cleaner was attacked by some 20 people, poor guy, and then they had a go at his brother who works in a nearby pizza shop and came to his rescue."

The attackers also asked Jewish shop owners for knives and sticks to serve as weapons but none consented, witnesses said. Avi Biton, Malha's security director, sent a force of security guards in an attempt to restore order, but they were outnumbered. He called the police who arrived in large numbers about 40

minutes after the brawl started. At about 10.30 P.M., they evacuated the mall and the management shut its doors.

"I've been here for many years and I've never seen such a thing," said Gideon Avrahami, Malha's executive director. "It was a disgraceful, shocking, racist incident; simply terrible."

Biton said that his department would step up security measures when Beitar matches take place. "This event was unusual for Beitar fans," he said. "We've learned our lesson and from now on we'll make more serious preparations ahead of Beitar games."

Beitar fans are known for their staunchly anti-Arab positions and have been previously involved in attacks on Arabs.

On Tuesday, a day after the incident, Avrahami gathered the mall workers and apologized to them. "He promised it would never happen again," said Akram.

Beitar Jerusalem's management said in a statement that the club "firmly condemns violence and leaves it to the treatment of the authorities."

Oz Rosenberg, Ha'aretz 23.03.12

The Arab Spring: good or bad for the Palestinian cause?

It's been over a year since the start of a wave of revolutions that brought down the rulers of Tunisia, Egypt, Libya and Yemen, one after another. In Syria dozens die by the day, hoping to achieve the same goals of freedom and dignity under a democratic regime. Many

Palestinians are now wondering what effect this past year's developments in the Arab world will have on their own struggle for independence.

After the 1967 Arab-Israeli war, which marked the dissolution of a pan-Arab identity, many Palestinians came to feel

that their struggle was theirs alone. A recent poll conducted by the Palestinian Center for Public Opinion (PCPO) shows that Palestinians have not changed their perceptions of how their cause is viewed by the greater Arab world. Of those polled, most (65 per cent) feel that the Arab Spring will have a negative impact on the Palestinian cause. Dr Nabil Kukali, President of the PCPO, says that most Palestinians view the Arab Spring as the "Palestinian Fall". Kukali explains that the new Arab regimes and their peoples are now concerned more with internal issues than with the Palestinians' future.

Of course the internal situation in Arab Spring countries is still one of turmoil, and it is to be expected that each country is trying to put its own house in order, giving priority to domestic affairs like the economy and security.

But for Palestinians this has meant that their leaders' bid to gain recognition for a Palestinian state in the UN last fall was virtually ignored by the Arab street. Had the Arab street raised its voice and called on the world to recognise the Palestinian state as a member of the UN, it might have influenced the larger players, such as Britain and the United States, to think more favourably about admitting Palestine – particularly as these countries have relationships with the Arab world based on vital interests.

Today the role played by Egypt in the political arena is marginal because Egypt's internal affairs are in flux. When dozens can die in a football match in Egypt, there is not much room to attend to foreign policy.

The Palestinians don't have time to wait for the Arab street to take a greater interest in their affairs, and must push forward and build the foundations of their future state. Self-reliance at this time is key for the future of an independent Palestinian state.

The Arab youth who initiated the Arab Spring may have drawn their inspiration from the Palestinian struggle, particularly the first intifada and the nonviolent movement of recent years. I believe that young Palestinians now have the potential to bring about their own Spring.

Of course Arab support, were it to come soon, would no doubt strengthen the Palestinian position and create more favourable conditions for negotiations with the Israeli government. Diplomatic pressure from these countries – particularly from the Gulf states but also from Jordan and Egypt, who have economic and military agreements with larger world powers – could change the rules of the game sooner. This would be particularly effective if Arab countries were to formulate a unified approach to the Palestinian cause.

But even without the support of the Arab world, one can take hope in the enormous potential of young Palestinians to effect change on the ground and achieve freedom for their people.

Dawoud Abu Lebdeh
Dawoud Abu Lebdeh is a Palestinian living in East Jerusalem. He is currently an MA student for Political Science and Middle Eastern Studies at the Hebrew University of Jerusalem.

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7